

Den Retfærdige omkommer, og der er ingen,
som legger det paa Hierte, og fromme Folk
hensamles, men der er ingen, som giver
agt derpaa, at den Retfærdige hensamles
fra det Onde.

Eftertænkeligt overvejet,

Da

den Gud-elskende og hos Gud Salige

MATRONE,

M^{AD.} Christina Esmarch

Schulkes,

Efterat Hun havde i 30 Aar 8 Maaneder og 5 Dage
levet som en sand Christen, af hvilken Tid Hun i
halvfjerde Aar, 2 Maaneder og 6 Dage havde
som en priselig Egtefælle fornøyet Sin
nu efterladte hvy-bedrøvede,

M a n d,

forlod Verden, og indtog Himmelens u-udsigelige Ro, da Hendes Siel
ved en rolig Døds Søvn den II Octobr. 1749. forlod Sin Jorde-
Bolik, og Hendes Legeme i Dag den 16 hujus ved et hæderligt
Følgeskab bliver gelejdet til sit Hvile-Sted,

Er følgende insinueret

af

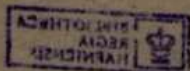
den Bortdødes

dhvsørgende Broder

Christian Esmarch.

ROBENHORN,

Trykt hos Deres Kongl. Majests. Hofbogtrykker, Ernst Hentrich Berlina.





en rigtig Kierlighed, som veed Parol at øve
 I Med- og Modgangs Raar, sig ikke kand bedrøve,
 Naar Dyden siges skal Farvel? Mon vi da har
 Et Hierte saasom Staal og Flinte-Steenen haard.
 Mon at Naturens Blod saa reent forkolnet findes?
 Mon ved Bevægelser det bør ey meent forbindes?
 Naar Dødens Kiempe-Fart berøver fra os hen
 Den, der i Sandhed var i Hierte, Mund en Ben.
 Kand den, som bær kun Navn af Ben, og gavner ikke,
 Men heller skade kand, naar han i Snarens Strikke
 Indspærret blir til Straf, bejamres af enhver?
 En Grund-Ben Vidnesbyrd da billigst meriteer.
 Udfordrer Billighed omstunder iblant alle,
 At Lønner, som forskyldt hvers Gierning bør tilfalde,
 Da meener jeg, en Ben foruden Tant og Svig
 Tilkommer Lov og Roes langt fra ald Hyklerie.
 Maa Dyden mildt ansees endog af Fiendens Dye,
 Og stundum roeses af den, der sig vil fornøye
 I det, der er imod ald Dyd's Ustændighed,
 Da haabes, ret Bens Dyd maa roeses paa sit Sted.
 Et Hierte mat og træt ved Myrrha kand oplives,
 Ved Salvens Dye Forfriskning Syge gives,
 Troefaste Sjaeles Raad forsøde alting kand,
 De glæde Sind og Sjael paa en bedrøvet Mand. Prov. 27. 9.
 Kand Solen listlig den forfrosne Jord opparme,
 Saa kand en troefast Ben med sine hielpsom Arme
 Ret listlig gjøre det, der ellers bittert blev:
 En Ben i Gudsfrøgt's Dyd har Gavn's Bestandighed.
 Et Guld i Verden dyrt og meget rart skatteret
 For det blant Verdens Skat som høyst er æstimeret,
 Oprigtig Ben dog ey med Ophirs fine Guld
 Betales kand; thi det mod ham ansees som Muld.

Hvad saares jeg dog dybt; da Døden har berøvet
Mig, ach saa rar en Ven, hvis Tab mig gjør bedrøvet!
En Ven: Hvad siger jeg? Langt meere end en Ven:
En Søster og en Ven i Døden angenem.
Naturen, fordi Du er borte, Sorg mig lærer,
Jeg derfor sukker dybt, Dit Levnets Dyd frembærer
Et varigt Monument om Din Pruisværdighed,
Og skjønt, at Du er død, har jeg dog Kierlighed.
Selv Livsens Kilde har til Graad sig hen begivet
For sin bortdøde Ven, der ey var meer i Livet,
En Lazarum saa snart han lagt i Graven saae,
Hans Døde jo i Band i Saarer monne staae.
Hans Kierlighed forbød ham sig at længre holde,
Det Venfæb, som dem var imellem, maa forvolde,
At Latteren blev seet i denne Sørge-Fær
Heel daarlig an: Guds Søn vil heller græde her.
Jeg, ach! min Søster! da for Graad mig ey kand bare;
Eh! Dine Leve-Mær, som her var saa og rare,
Min Glæde gjør til Sorg, min Latter til en Graad,
Jeg ønsker ikkun, at jeg snarlig hos Dig stod.
En Højbedrøvet Mand med Evende Egte-Poder
Udøser Faders Graad, for De har mist en Moder,
En Moder, der blev ved at elske sine Smaae,
Indtil man Hendes Liv af Døden rannet saae.
Et Huus, ach! ach! har mist i Dig sin eene Pille,
Det sørger tilmed selv, fordi det nodig vilde
Saa tilig miste Dig, og udi Dig sin Floer,
Nu Du af Huuset maa henlægges udi Jord.
So Søstere med Suk paa Suk bebyrder Brystet,
For De i Dig har tabt den Dyd, Dem tidt forlystet
Du var Dem en Juvel, en Skat, som veyede
For Dem i Døden op, De staae mistrøstede.
En Broder, som med mig Dit Støv maa daglig mindes,
I det Din Trofæbs Flid og Dyd endnu befindes
Hos os, ja glemmes ey, for Verden saarer os sat
I Glemme-Bogen hen, beklager sig forladt:
Forladt af Dig vor Røe, vor Fryd, vor Lys og Glæde.
Forladt af Dig, derfor vi Sorrowfuld maa græde,
Dog trøster dette os i vores store Sorg,
At Du for Uroe sandt i Fred en Himmel Borg.
Din Siæl var ald for stærk henvendt til Himlens Voelig,
Det kunde ikke skee, at Du, som saa fortroelig
Med GUD omgikkes i Din søde Frelser,
Meer her paa Daarlighed i Verden skulde see.
Ney, ney! Du havde nok af det og andet meere,
Nu var det Tid for Dig, hos GUD i Røe at være,
Hvor Du langt fra Anstød og Tidens daglig Rød,
Har indtæet Seyeren ved Lammets Blod og Død.

U31 - boken
g-pakke

Grav = Skrift.

Svil Dig da i Gravens Bøe!
Fryd Dig udi Himlens Røe!
Striden er til Ende:
Lad os andre, som er her
Søde Jesu, naar Tid er,
Nede Sted hos Hende!
Børes Fryds Halleluja
Allerbest skal høres da
Blant Din Helgen = Skare:
Vel bereed i Jesu Troe,
Død i Herren, skaffer Røe,
Dg frier fra ald Fare.

